

عنوان مقاله:

گیلان در آیین سفرنامه‌های جهانگردان اروپایی (مطالعه موردی: جهانگردان آلمان و فرانسه)

محل انتشار:

همایش آمایش سرزمین، جایگاه خزر و چشم انداز توسعه گیلان (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

لیلا کریمی - کارشناسیاریشد ایرانشناسی (فرهنگ و میراث فرهنگی) از دانشگاه گیلان

فریبا گراوندی - کارشناسیاریشد ایرانشناسی (فرهنگ و میراث فرهنگی) از دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

سفرنامه‌نویسی یکی از انواع ادبی دلپذیر در نگارش مشاهدات و توصیف آثار و وقایع و ضبط خاطرات و اطلاعات است و سفرنامه‌ها از منابع مهم شناخت ویژگی‌های فرهنگی و اجتماعی جوامع به شمار می‌روند. بدون تردید سرزمین ایران، با آثار تاریخی کم نظیر و فرهنگ غنی خود از سالیان دور، از جمله مقاصد اصلی سیاحان در گستره جهانی بوده است. بخصوص با گسترش روابط ایران و اروپا در دوره صفویه، جهانگردان بسیاری وارد این سرزمین شدند و با نگارش شرح سفر خود زمینه‌ی آشنایی سایر ملل را با تاریخ، فرهنگ و اوضاع داخلی ایران فراهم آوردند. از لابه‌لای اوراق این سفرنامه‌ها میتوان مطالب ارزنده‌ای از تشکیلات اداری، فرهنگ، آداب و سنن و شرایط اقتصادی و اجتماعی آن زمان به دست آورد. نظر به موقعیت جغرافیایی ویژه گیلان (واقع شدن در جنوب دریای خزر) از یک سو و اهمیت یافتن آندر دوره صفویه از سوی دیگر، بیشتر مسافران خارجی از راه گیلان وارد ایران شده‌اند. از این رو در این مقاله که مطالب آن از طریق مطالعه اسنادی و فیش برداری از کتب مختلف بویژه سفرنامه‌ها و به روش توصیفی- تحلیلی گردآوری شده، تصویر فرهنگ جامعه‌ی گیلان در سفرنامه‌ی شش نفر از مشهورترین جهانگردانی که در دوره‌های صفویه و قاجار به گیلان سفر کرده‌اند - اولیاریوس، سامویل گوتلیب گملین و ویبرت فون بلوشر از آلمان، پیر آمدی ژوبر، بهلر و هانری بایندر از فرانسه- بررسی میشود زیرا فرهنگ و عناصر فرهنگی ایران بخصوص معماری و پوشاک زنان و مردان خطه گیلان، بیش از همه، نظر جهانگردان خارجی را به خود جلب کرده است

کلمات کلیدی:

سفرنامه، جهانگردان، فرهنگ، ایران، گیلان، فرانسه، آلمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/584719>

